

ได้รับหนังสือ
วันที่ 08/10/15

○ คำพิพากษา

(พ. ๑๘)

คดีหมายเลขดำที่ ๑๖๔๘/๒๕๕๑

คดีหมายเลขแดงที่ ๑๔๙๒/๒๕๕๑

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลปกครองกลาง

วันที่ ๒๙ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕

ระหว่าง	{	[REDACTED]	ผู้ฟ้องคดี
		[REDACTED]	
		สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.)	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ

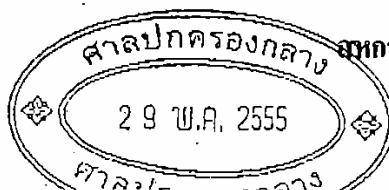
คดีนี้ศาลมีคำสั่งเรียกสหกรณ์ออมทรัพย์ [REDACTED] จำกัด ร้องสอดเข้ามาเป็นคู่ความฝ่ายผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ประกอบข้อ ๗๘ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ และมาตรา ๕๗ และมาตรา ๕๔ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง โดยกำหนดให้เป็นผู้ฟ้องคดีที่ ๒

สำเนาถูกต้อง

(นายสรวิทย์ จิรนนท์ศิริ)

ผู้จัดการ

สหกรณ์ออมทรัพย์ครูศรีสะเกษ จำกัด

๒

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทำสัญญาค้ำประกันเงินกู้สามัญ
ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๐ ไว้กับผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อประกันเงินกู้ จำนวน ๓๑๐,๐๐๐ บาท
ของ ██████████ ผู้กู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่เป็นลูกจ้างประจำ ตำแหน่งนักการภารโรง
โรงเรียนวัดอินทาราม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓ โดยในวันทำสัญญาผู้
นาย ████████ ได้ทำหนังสือยินยอมให้ส่วนราชการหักเงินชำระหนี้บุคคลที่สาม (สหกรณ์)
โดยหนังสือดังกล่าวมีสาระสำคัญว่า นาย ████████ มีความประสงค์และยินยอมให้สำนักงานเขต
พื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓ ที่มีหน้าที่จ่ายเงินเดือน ค่าจ้าง บำเหน็จ บำนาญ
บำนาญทดท้อหรือเงินอื่นที่ได้รับจากส่วนราชการหักเงินดังกล่าวตามจำนวนที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒
ได้แจ้งเพื่อส่งชำระหนี้ ชำระค่าหุ้น หรือเงินอื่นใด ที่นาย ████████ สมมีหน้าที่ต้องชำระแล้วแต่กรณี
ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ แทนนาย ████████ ได้ทุกประการ ต่อมา นาย ████████ ได้มีหนังสือขอลาออกจากการเป็น
ลูกจ้างประจำโรงเรียน ██████████ เนื่องจากไปประกอบอาชีพอื่นตั้งแต่วันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๑
ซึ่งโรงเรียน ██████████ มีคำสั่ง ที่ ๘๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๑ อนุญาตให้
นาย ████████ ลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๑ และให้นาย ████████ เป็นผู้ได้รับ
บำเหน็จตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งกรมบัญชีกลาง
พิจารณาและแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทราบว่านาย ████████ มีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จเป็นจำนวนเงิน
๑๑๑,๘๘๓ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีหนังสือ ที่ สอ.สศ. ๔๑๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๑
ขอความร่วมมือไปยังผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓
ในการแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ทราบเมื่อนาย ████████ ได้รับเงินบำเหน็จเพื่อผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จะได้ส่ง
เจ้าหน้าที่ไปทำการติดต่อขอหักเงินเพื่อชำระหนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ต่อไป แต่ต่อมา
ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือ ที่ สอ.สศ. ๘๐๑/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๕๑ จากผู้ฟ้องคดี
ที่ ๒ แจ้งว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้หักเงินของนาย ████████ ที่มีอยู่ทั้งสิ้นชำระเงินกู้แล้ว และยังมีหนี
คงค้างเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๓๔,๑๘๗.๕๕ บาท จึงทำให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ทราบว่าผู้ถูกฟ้องคดีมิได้
หักเงิน จำนวน ๑๑๑,๘๘๓ บาท ซึ่งเป็นเงินบำเหน็จของนาย ████████ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ต่อมา
ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับบัญชีจ่ายเงินเดือนจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓
ประจำเดือนกันยายน ๒๕๕๑ ซึ่งแนบรายการใบรับเงินจากผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นเงินจำนวน
๑๕,๐๑๔.๗๕ บาท แบ่งเป็นหนี้สินของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เอง จำนวน ๑๐,๑๘๓.๕๕ บาท และหนี้ในฐานะ

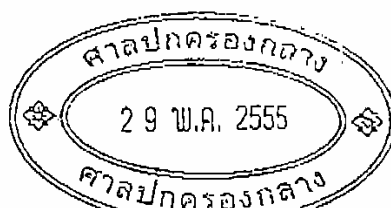
๓

ผู้ค้าประกัน จำนวน ๔,๘๒๑.๒๐ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ต้องรับผิดชอบ
หนี้ในฐานะผู้ค้าประกันเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๓๔,๑๘๗.๕๕ บาท ทั้งที่ควรเป็นหนี้เพียงจำนวนเงิน
๑๒๒,๓๑๔.๕๕ บาท เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีไม่ปฏิบัติตามหรือละเว้นการปฏิบัติตาม
หนังสือขอความร่วมมือของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และยังเป็นการฝ่าฝืนข้อ ๓๐ ของระเบียบ
กระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จบำนาญ เงินประจำตำแหน่ง
เงินเพิ่ม และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๕๐ การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีจึงเป็นเหตุให้
ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับความเสียหาย ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยเงินจำนวน ๑๑๑,๘๗๓ บาท
พร้อมชำระดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของเงินต้นดังกล่าวแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ นับถัดจาก
วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีจะชำระเสร็จ

ศาลปกครองกลางพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่
หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้อง
ปฏิบัติตามมาตรา ๔ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดี
ปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ แต่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มิใช่ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายตาม
มาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวเนื่องจากผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีสิทธิที่จะไล่เบี้ยเงินที่
ถูกหักไปคืนจากนาย [REDACTED] ได้ในภายหลัง จึงมีคำสั่ง ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๑
ไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไว้พิจารณา และสั่งคืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้กับ
ผู้ฟ้องคดีที่ ๑

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ อุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาต่อศาลปกครองสูงสุด
ซึ่งศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ฟ้องว่าผู้ถูกฟ้องคดีมิได้หัก
บำเหน็จของนาย [REDACTED] ผู้ถูกฟ้องคดี จำนวน ๑๑๑,๘๗๓ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ตาม
หนังสือยินยอมให้ส่วนราชการหักเงินชำระหนี้บุคคลที่ ๓ (สหกรณ์) ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๐
ของนาย [REDACTED] อันเป็นการฝ่าฝืนระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินเดือน
เงินปี บำเหน็จบำนาญ เงินประจำตำแหน่ง เงินเพิ่ม และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน
พ.ศ. ๒๕๕๐ ทำให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้ค้าประกันสัญญาถูกต้องถูกหักเงินเพื่อชำระหนี้
เงินกู้ในส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีมิได้หักเงินบำเหน็จดังกล่าว จึงขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชย

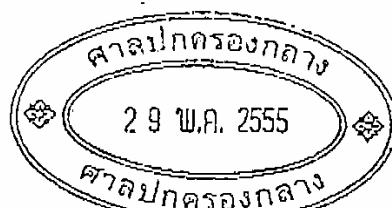
เงินจำนวนดังกล่าวแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ นั้น เห็นว่า การจ่ายเงินให้แก่ข้าราชการในสังกัด ผู้ถูกฟ้องคดีจำต้องถือปฏิบัติตามข้อ ๓๐ วรรคหนึ่ง ของระเบียบกระทรวงการคลังดังกล่าว ที่กำหนดว่า การจ่ายเงิน มิให้ส่วนราชการผู้เบิกหักเงินไว้เพื่อการใด ๆ เว้นแต่จะมีหนังสือ ยินยอมจากข้าราชการ หรือผู้มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญ เพื่อชำระหนี้ให้แก่สหกรณ์ที่จัดตั้ง โดยส่วนราชการ และคำสั่งวัดการต่าง ๆ ตามระเบียบว่าด้วยการจัดสวัสดิการภายใน ส่วนราชการ หรือชำระตามข้อผูกพันกับทางราชการนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ อ้างตามคำฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมิได้หักเงินบำเหน็จของนาย ~~.....~~ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ทำให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ต้องถูกหักเงินในส่วนดังกล่าว จึงขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้เงิน จำนวน ๑๑๑,๘๘๓ บาท พร้อมดอกเบี้ยนั้น กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิด ของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่ กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ อันอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ เมื่อพิจารณาตามสัญญากู้เงินสามัญ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๐ ที่นายจำรัส ทำไว้ต่อผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ในข้อ ๖ ซึ่งระบุว่า ถ้าผู้กู้ลาออกหรือพ้นจากราชการหรืองานประจำ ไม่ว่ากรณีใด ๆ เว้นแต่กรณีรับเงินบำนาญ ผู้กู้ต้องชำระหนี้สินทั้งหมดซึ่งผู้กู้มีต่อผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ให้เสร็จสิ้นโดยพลัน ถ้าผู้กู้ไม่ชำระหนี้สินให้เสร็จสิ้น ผู้กู้อินยอมให้เจ้าหน้าที่ผู้จ่ายเงินสะสม เงินบำนาญ เงินบำเหน็จ หรือเงินอื่นใดที่ทางราชการหรือนายจ้างจะพึงจ่ายให้แก่ผู้กู้ หักเงิน ดังกล่าวชำระหนี้พร้อมดอกเบี้ยส่งชำระหนี้ต่อผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ให้เสร็จสิ้นก่อนได้ ดังนั้น การที่ ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ดำเนินการหักเงินบำเหน็จให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ตามข้อ ๓๐ ของระเบียบ กระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จบำนาญ เงินประจำตำแหน่ง เงินเพิ่ม และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๕๐ และข้อตกลงในสัญญากู้เงินดังกล่าว ทำให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ หักเงินของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้ค้ำประกันแทนนั้น ถือได้ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหาย โดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้จากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีแล้ว ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นผู้มีสิทธิ ฟ้องคดีต่อศาลปกครองตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง

๕

และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ศาลปกครองสูงสุดจึงมีคำสั่ง ที่ ๔๕๕/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๒ กลับคำสั่งของศาลปกครองกลางเป็นให้รับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณา

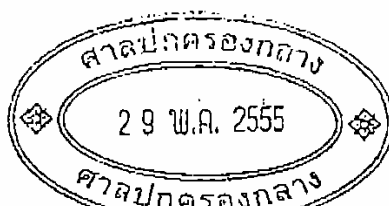
ผู้ฟ้องคดีให้การว่า เดิมนาย [REDACTED] เป็นลูกจ้างประจำ ตำแหน่ง นักการภารโรง โรงเรียน [REDACTED] สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ได้กู้เงิน จากผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นจำนวนเงิน ๓๑๐,๐๐๐ บาท ตามสัญญาเงินกู้สามัญ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๑ มีผู้ค้ำประกันหนี้เงินกู้จำนวน ๒ คน คือ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา ตำแหน่งครูชำนาญการ โรงเรียน [REDACTED] และนาย [REDACTED] ตำแหน่งลูกจ้างประจำ โรงเรียน [REDACTED] ตามหนังสือสัญญาค้ำประกันเงินกู้ สามัญ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๐ ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๑ นาย [REDACTED] ได้ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการต่อผู้บังคับบัญชาเพื่อขอลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๑ ผู้อำนวยการโรงเรียน [REDACTED] จึงมีคำสั่ง ที่ ๔๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๑ อนุญาตให้นาย [REDACTED] ลาออกจากราชการ และให้ได้รับบำเหน็จตามระเบียบ กระทรวงการคลังว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๑๙ ซึ่งนายจรัสได้ทำเรื่องขอรับเงินบำเหน็จ ตั้งกล่าวเมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๑ โดยเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่การ ขอรับเงินบำเหน็จบำนาญของข้าราชการและลูกจ้างในสังกัดชี้แจงว่า หลังจากกรมบัญชีกลาง ได้ส่งใบสั่งจ่ายบำเหน็จลูกจ้างแล้ว นาย [REDACTED] ได้โทรประสานว่าจะขอชำระหนี้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ด้วยตนเอง จึงมิได้หักหนี้ของนาย [REDACTED] ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ส่วนกรณีการหักเงินเดือนของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อชำระหนี้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้ค้ำประกันนั้น เป็นไปตามหลักของ กฎหมายและแนวปฏิบัติที่ทางราชการกำหนด กล่าวคือ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับเอกสิทธิ์ ในการแจ้งหักเงินเดือน ณ ที่จ่าย เพื่อชำระหนี้ให้กับผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ตามสำเนาหนังสือสำนัก เลขาธิการคณะรัฐมนตรี ลงวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๕ และมีเอกสารสัญญาของผู้กู้และผู้ ค้ำประกันเป็นหลักฐานประกอบในการดำเนินการหักเงินเดือน ณ ที่จ่าย ซึ่งไม่เป็นการฝ่าฝืน ข้อ ๓๐ ของระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จบำนาญ เงินประจำตำแหน่ง เงินเพิ่มและเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๕๐ ทั้งนี้ ได้เริ่ม ดำเนินการหักเงินเดือน ณ ที่จ่ายของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ตั้งแต่เดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๕๑

เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มิได้ทำหนังสือคัดค้านไม่ยินยอมให้หักเงินเดือน
ณ ที่จ่ายแต่อย่างใด และในการดำเนินการหักเงินเดือน ณ ที่จ่าย เพื่อชำระหนี้ให้แก่
ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ประจำเดือนทุกเดือนนั้น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓
ได้รับการแจ้งหนี้จากผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นรายบุคคล และสรุปเป็นรายโรงเรียน ซึ่งไม่สามารถ
รับรู้รายละเอียดต่างๆ เนื่องจากข้าราชการครูเป็นผู้ดำเนินการกู้เงินและค้ำประกันกับผู้
ฟ้องคดีที่ ๒ โดยตรง จึงมีหน้าที่หักเงินเดือน ณ ที่จ่ายตามใบเสร็จรับเงินที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒
แจ้งให้ดำเนินการทั้งหมด เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทำสัญญาค้ำประกันหนี้เงินกู้สามัญ ลงวันที่ ๘
สิงหาคม ๒๕๕๐ ต่อผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และตามข้อ ๔ ของในสัญญาค้ำประกันดังกล่าวระบุว่า
เมื่อปรากฏว่าผู้กู้ไม่ชำระหนี้ให้แก่สหกรณ์ตามข้อผูกพัน ไม่ว่าจะเพราะเหตุใด ผู้ค้ำประกัน
ยอมรับชำระหนี้ให้แก่สหกรณ์แทนผู้กู้อย่างสุกหนึ่ร่วม... ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓ ไม่ดำเนินการหักเงินบำเหน็จของ
นาย [] เพื่อชำระหนี้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ทำให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ต้องรับผิดชอบชำระหนี้ในฐานะ
ผู้ค้ำประกัน จำนวนทั้งสิ้น ๒๓๔,๑๘๗.๕๕ บาท ทั้งที่ควรจะเป็นหนี้เพียง ๑๒๒,๓๑๔.๕๕ บาท
จึงเป็นการกล่าวอ้างที่ไม่ถูกต้องเพราะหนี้ดังกล่าวเกิดจากผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ยินยอมเข้าไป
ผูกพันในหนี้ค้ำประกันด้วยความสมัครใจของตนเองตามสัญญาค้ำประกัน และเงินบำเหน็จ
เป็นสิทธิเฉพาะตัวของนาย [] บุคคลอื่นจะโอนไปเพื่อการใด ๆ หาได้ไม่ เมื่อภายหลัง
นาย [] ไม่ยินยอมให้หักเงินบำเหน็จ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓
จึงต้องดำเนินการตามความประสงค์ของบุคคลดังกล่าวอันเป็นการปฏิบัติตามกฎหมายและ
ระเบียบของทางราชการด้วยความสุจริตแล้ว นอกจากนี้ ในข้อ ๕ ของสัญญาค้ำประกันระบุว่า
ในกรณีผู้กู้ผิดนัดไม่ชำระหนี้ตามสัญญาเงินกู้ไม่ว่าด้วยเหตุใด ๆ ... ผู้ค้ำประกันยอมเข้ารับผิด
อย่างสุกหนึ่ร่วมกับผู้กู้ในอันที่จะต้องชำระหนี้ตามสัญญาทุกทันที และข้อ ๖ ระบุว่า ในกรณีที่
ผู้ค้ำประกันต้องชำระหนี้ให้แก่สหกรณ์แทนผู้กู้ ผู้ค้ำประกันยินยอมให้ผู้บังคับบัญชาหรือ
เจ้าหน้าที่ผู้จ่ายเงินได้รายเดือนของผู้ค้ำประกันที่ได้รับมอบหมายจากสหกรณ์ หักเงินได้รายเดือน
ของผู้ค้ำประกันชำระหนี้สินให้แก่สหกรณ์แทนผู้กู้ โดยผู้ค้ำประกันสัญญาว่าจะไม่กระทำการ
ใด ๆ อันเป็นการขัดขวางการหักเงินได้รายเดือนดังกล่าวเพื่อส่งชำระหนี้แก่สหกรณ์ ดังนั้น
จะเห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้ค้ำประกันได้ยินยอมให้หักเงินได้รายเดือนของตน

เพื่อชำระหนี้สินให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ แทนผู้กู้ ต่อมา เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้แจ้งหนี้เป็นรายบุคคลรวมทั้งรายผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ด้วย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓ จึงได้ดำเนินการหักเงินเดือน ณ ที่จ่ายของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในหนี้ค้ำประกันตามใบเสร็จรับเงินที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งให้ดำเนินการ การหักเงินเดือน ณ ที่จ่ายของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายและเป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรีตามนัยสำเนาหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ลงวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๕ แล้ว ทั้งยังมีได้เป็นการฝ่าฝืนข้อ ๓๐ ของระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จบำนาญ เงินประจำตำแหน่ง เงินเพิ่ม และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๕๐ แต่อย่างไรก็ตาม นอกจากนั้นเมื่อสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓ ได้ดำเนินการหักเงินเดือน ณ ที่จ่ายของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อชำระหนี้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้ค้ำประกันตามใบเสร็จรับเงินของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อเดือนกันยายน ๒๕๕๑ แต่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มิได้อุทธรณ์กรณีดังกล่าวภายในระยะเวลาที่กำหนดตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงต้องถือว่ามิได้ดำเนินการตามขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ อีกทั้งความเดือดร้อนเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้างนั้น มิได้เกิดจากการกระทำหรืองดเว้นการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ส่วนคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้เงินจำนวน ๑๑๑,๘๘๓ บาท พร้อมดอกเบี้ย ซึ่งเท่ากับกับจำนวนเงินบำเหน็จที่กรมบัญชีกลางส่งจ่ายแก่นาย [REDACTED] กรณีลาออกจากราชการเป็นคำขอที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะผู้ถูกฟ้องคดีมิได้เป็นผู้ก่อหนี้ผูกพันในหนี้เงินกู้หรือหนี้ค้ำประกัน แต่ประการใด แต่เป็นผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เองที่เป็นผู้ก่อหนี้ผูกพันในหนี้ค้ำประกัน ซึ่งจะต้องรับผิดชอบร่วมกับลูกหนี้ในฐานะลูกหนี้ร่วมตามสัญญาค้ำประกันที่ทำไว้ต่อผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เจ้าหนี้ และหากผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้ค้ำประกันได้ชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ไปแล้วก็ย่อมมีสิทธิไล่เบี้ยต่อลูกหนี้ได้ตามกฎหมาย จะฟ้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ในเงินจำนวนดังกล่าวหาได้ไม่

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ คัดค้านคำให้การว่า ตามสัญญากู้เงินสามัญของนาย [REDACTED] เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๐ มีผู้ค้ำประกันหนี้เงินกู้ดังกล่าว ๒ คน คือ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และนาย [REDACTED] ต่อมานาย [REDACTED] ได้เสียชีวิต และคณะกรรมการดำเนินการสหกรณ์ออมทรัพย์ครู [REDACTED] จำกัด ได้มีมติในคราวประชุมครั้งที่ ๑๙ วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๐ ให้นาย [REDACTED] พ้นจากการเป็นสมาชิกของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ตามข้อบังคับข้อ ๔๓ (๑) "ตาย" ทำให้สัญญากู้เงินดังกล่าวเหลือผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้ค้ำประกันเพียงคนเดียว และการที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทำสัญญาค้ำประกันหนี้เงินกู้ดังกล่าวต่อผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และในข้อ ๔ ของสัญญาค้ำประกันระบุว่า เมื่อปรากฏว่าผู้กู้ไม่ชำระหนี้ให้แก่สหกรณ์ตามข้อผูกพัน ไม่ว่าจะเป็นอย่างใด ผู้ค้ำประกันยอมรับชำระหนี้ให้แก่สหกรณ์แทนผู้กู้อย่างลูกหนี้ร่วม โดยในขณะนั้นนาย [REDACTED] มีหน้าที่ต้องชำระให้กับผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ทั้งหมด ๒๓๔,๑๙๗.๕๕ บาท แต่เมื่อลาออกจากราชการแล้ว มีบำเหน็จที่นาย [REDACTED] จะได้รับเป็นเงิน ๑๑๑,๘๘๓ บาท ซึ่งในข้อ ๓๐ วรรคหนึ่ง ของระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินเดือน เงินมีบำเหน็จบำนาญ เงินประจำตำแหน่ง เงินเพิ่ม และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๕๐ กำหนดให้ การจ่ายเงินมิให้ส่วนราชการผู้เบิกหักเงินไว้เพื่อการใด ๆ เว้นแต่จะมีหนังสือยินยอมจากข้าราชการ หรือผู้มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญ เพื่อชำระให้แก่สหกรณ์ที่จัดตั้งโดยส่วนราชการ และคำสั่งสวัสดิการต่าง ๆ ตามระเบียบว่าด้วยการจัดสวัสดิการภายในส่วนราชการ หรือชำระตามข้อผูกพันกับทางราชการเท่านั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างว่า เงินบำเหน็จเป็นเงินสิทธิเฉพาะตัวของนายจำรัสโดยเฉพาะ บุคคลอื่นจะโอนไปเพื่อการใด ๆ ไม่ได้ แต่ในเมื่อนาย [REDACTED] มีภาระหนี้อยู่กับผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และได้ทำหนังสือยินยอมให้หักเงินบำเหน็จชำระหนี้บุคคลที่สาม (สหกรณ์) ไว้แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตาม ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีจึงเป็นการเบี่ยงเบนข้อเท็จจริง และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างว่านาย [REDACTED] ไม่ยินยอมให้หักเงินบำเหน็จแต่ได้แสดงประสงค์ขอรับเงินบำเหน็จโดยที่ไม่มีเอกสารหรือหลักฐานอื่นใดที่แสดงให้เห็นว่าคำกล่าวดังกล่าวเป็นจริงโดยอ้างเพียงการโทรศัพท์พูดคุยเท่านั้น และผู้ถูกฟ้องคดีก็ไม่ได้แจ้งให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ หรือผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ทราบ ดังนั้น การที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓ มิได้หักเงินบำเหน็จดังกล่าว ถือได้ว่าเป็นการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ และดำเนินการ

ด้วยความไม่สุจริตปกปิดลูกหนี้ที่มีหนี้ต้องชำระกับผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งหนี้ดังกล่าวทำให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้ค้ำประกันได้รับความเดือดร้อนเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้ เนื่องจากต้องรับภาระหนี้ของนาย [redacted] เพิ่มอีกเป็นจำนวนเงิน ๑๑๑,๘๘๓ บาท ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มิได้อุทธรณ์หรือคัดค้านการหักเงินเดือน ณ ที่จ่ายของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เพราะผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับความเดือดร้อนมิใช่สาเหตุการหักเงินเดือน ณ ที่จ่ายแต่เดือดร้อนและเสียหายเนื่องจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓ ไม่ปฏิบัติตามข้อ ๓๐ วรรคหนึ่ง ของระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จบำนาญ เงินประจำตำแหน่ง เงินเพิ่ม และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ และการที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้เงินจำนวน ๑๑๑,๘๘๓ บาท พร้อมดอกเบี้ยนั้น เพราะเงินจำนวนดังกล่าวเป็นส่วนที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓ ต้องหักจากเงินบำเหน็จของนาย [redacted] ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ส่วนหนึ่งอีก ๑๒๒,๓๑๕.๕๕ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จะเป็นผู้รับผิดชอบในฐานะผู้ค้ำประกันและจะดำเนินการตามกฎหมายต่อนายจำรัสต่อไป

ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ คัดค้านคำให้การว่า นาย [redacted] ได้กู้เงินสามัญไปจากผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๐ โดยมีผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และนาย [redacted] เป็นผู้ค้ำประกันเงินกู้ดังกล่าว ต่อมานาย [redacted] ได้ลาออกจากราชการ หลังจากผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้ทราบชื่อนาย [redacted] ได้ลาออกแล้ว ได้มีหนังสือ ที่ สอ.สศ. ๔๑๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๑ พร้อมหนังสือยินยอมให้ส่วนราชการหักเงินชำระหนี้บุคคลที่สาม (สหกรณ์) ส่งให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินการหักเงินบำเหน็จของนาย [redacted] ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ แต่อย่างใด โดยอ้างว่าไม่เคยรับทราบหนังสือยินยอมฉบับดังกล่าวมาก่อนและมีได้กระทำต่อผู้ถูกฟ้องคดีโดยตรง จะเห็นได้ว่า ข้อ ๓๐ วรรคหนึ่ง ของระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จบำนาญ เงินประจำตำแหน่ง เงินเพิ่ม และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๕๐ บัญญัติว่า การจ่ายเงินมิให้ส่วนราชการผู้เบิกหักเงินไว้เพื่อการใด ๆ เว้นแต่จะมีหนังสือยินยอมจากราชการ หรือผู้มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญ เพื่อชำระเงินให้แก่สหกรณ์ที่จัดตั้งโดยส่วนราชการ และคำสั่งวิธีการต่างๆ ตามระเบียบว่าด้วยการ

จัดสวัสดิการในส่วนราชการ หรือชำระตามข้อผูกพันกับทางราชการเท่านั้น จะเห็นได้ว่าระเบียบดังกล่าวมีความชัดเจนอยู่แล้วที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องปฏิบัติคือต้องหักเงินบำเหน็จของนาย [redacted] ชำระหนี้ให้กับผู้ฟ้องคดีที่ ๒ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ปฏิบัติโดยอ้างว่านาย [redacted] ได้โทรศัพท์ประสานว่าจะนำมาชำระหนี้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ด้วยตนเอง ในประเด็นนี้จึงเห็นได้ว่าเป็นความบกพร่องอย่างร้ายแรงของผู้ถูกฟ้องคดีอันเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้ค้าประกันต้องรับภาระหนี้กับผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เพิ่มขึ้น โดยที่ผ่านมาหลายครั้งที่เป็นกรณีเช่นเดียวกับคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้ปฏิบัติเช่นเดียวกันกับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๑ และเขต ๒ ก็ได้รับความร่วมมือด้วยดีมาตลอด หลังจากนาย [redacted] ไม่ชำระหนี้ให้กับผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้ปฏิบัติตามระเบียบคือ เรียกเก็บหนี้จากผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้ค้าประกันซึ่งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ขอผ่อนชำระเป็นรายเดือน โดยชำระเงินต้นเดือนละ ๓,๑๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ย ปัจจุบันผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ชำระเงินต้นมาแล้วจำนวน ๘๖,๘๐๐ บาท ดอกเบี้ยจำนวน ๓๒,๕๕๑.๕๕ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๑๙,๓๕๑.๕๕ บาท (ยอดชำระถึง ณ วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๓) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำขอเช่นเดียวกับผู้ฟ้องคดีที่ ๑

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การเพิ่มเติมว่า ตามมาตรา ๖๘๐ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กำหนดว่า อันว่าค้ำประกันนั้นคือ สัญญาซึ่งบุคคลภายนอกคนหนึ่งเรียกว่า ผู้ค้ำประกัน ผูกพันตนต่อเจ้าหนี้คนหนึ่งเพื่อชำระหนี้ในเมื่อลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ นั้น และข้อ ๔ ตามหนังสือสัญญาค้ำประกันของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ระบุข้อตกลงไว้ชัดเจนว่าเมื่อปรากฏว่าผู้กู้ไม่ชำระหนี้สินให้แก่สหกรณ์ตามข้อผูกพันไม่ว่าจะเป็นเพราะเหตุใด ผู้ค้ำประกันยอมรับผิดชอบชำระหนี้ให้แก่สหกรณ์แทนผู้กู้อย่างลูกหนี้ร่วม โดยยินยอมสละสิทธิของผู้ค้ำประกันตามมาตรา ๖๘๘ มาตรา ๖๘๙ และมาตรา ๖๙๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ฉะนั้น แม้อ่อนนาย [redacted] ซึ่งเป็นผู้ค้ำประกันคนหนึ่งได้พ้นจากการเป็นสมาชิกของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เพราะเหตุเสียชีวิตไปก็ตาม ก็มีได้เป็นผลให้ผู้ค้ำประกันที่เหลืออยู่เพียงคนเดียวคือ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ หลุดพ้นจากความรับผิดชอบในหนี้เงินกู้ดังกล่าวที่ตนค้ำประกันแต่อย่างใด เมื่อปรากฏว่านาย [redacted] ไม่ชำระหนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้ค้ำประกันจึงต้องเป็นผู้รับผิดชอบชำระหนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ แทนผู้กู้อย่างลูกหนี้ร่วม

๑๑

ตามสัญญาค่าประกัน ซึ่งผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะเจ้าหนี้ก็สามารถบังคับให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้ค้ำประกันเพียงคนเดียวชำระหนี้ทั้งหมดให้แก่ตนได้ อีกทั้งในขณะที่นาย [REDACTED] ลาออกจากราชการเมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๑ หนี้ตามสัญญาเงินกู้สามัญดังกล่าวยังไม่ถึงกำหนดชำระ เนื่องจากมีการกำหนดให้ผู้กู้ชำระหนี้เป็นงวดๆ รายเดือน โดยให้ชำระทุกวันสิ้นเดือนจนกว่าจะครบถ้วนตามข้อ ๒ ในสัญญาเงินกู้สามัญดังกล่าว เมื่อหนี้เงินกู้ของนาย [REDACTED] ยังไม่ถึงกำหนดเวลาชำระ ผู้ถูกฟ้องคดีหรือสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓ จึงไม่มีอำนาจหักเงินบำเหน็จของนาย [REDACTED] เพื่อนำไปชำระหนี้ต่อผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้ เพราะเงินบำเหน็จเป็นเงินตอบแทนความชอบที่ได้รับราชการมาซึ่งจ่ายครั้งเดียว และเงินดังกล่าวเป็นสิทธิเฉพาะตัวของนายจำรัสแต่เพียงผู้เดียว บุคคลอื่นจะโอนไปเพื่อการใดๆ หาได้ไม่ ตามมาตรา ๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๔ ประกอบกับภายหลังกาย [REDACTED] ได้ประสงค์ขอรับเงินบำเหน็จของตนเอง ไม่ยินยอมให้หักเงินบำเหน็จและจะขอชำระหนี้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ด้วยตนเอง แม้ว่าจะเป็นการประสานทางโทรศัพท์ด้วยวาจากับเจ้าหนี้ที่เจ้าของเรื่องก็ตาม แต่เมื่อเงินบำเหน็จเป็นเงินสิทธิเฉพาะของนาย [REDACTED] โดยตรง เมื่อนาย [REDACTED] ไม่ยินยอมให้หักก็ไม่สามารถกระทำได้ อีกทั้งหลังจากที่นาย [REDACTED] ได้ลาออกจากราชการไปแล้วก็ไม่ปรากฏหลักฐานว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีการแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีหรือสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓ ดำเนินการหักเงินบำเหน็จของนาย [REDACTED] ในกรณีผิดนัดไม่ชำระหนี้เงินกู้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ แต่อย่างใด และต่อมาแม้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ สอ.สศ. ๔๑๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๑ ถึงสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓ ก็ตาม แต่หนังสือดังกล่าวเป็นเพียงหนังสือที่ขอความร่วมมือมิใช่เป็นหนังสือเพื่อแจ้งให้หักเงินบำเหน็จของนาย [REDACTED] ส่วนหนังสือยินยอมให้ส่วนราชการหักเงินชำระหนี้บุคคลที่สาม (สหกรณ์) ของนาย [REDACTED] ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๐ ที่แนบมาพร้อมกับหนังสือขอความร่วมมือดังกล่าวนั้น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓ ไม่เคยรับทราบหนังสือยินยอมฉบับดังกล่าวมาก่อนเพราะมิได้กระทำต่อสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓ โดยตรง แต่ทำขึ้นระหว่างนาย [REDACTED] กับผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นองค์กรเอกชนที่มีฐานะเป็นนิติบุคคล มิใช่หน่วยงานราชการ จึงมิใช่ลักษณะเป็นหนังสือยินยอมตามข้อ ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการ

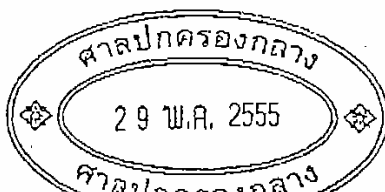
๑๒

เบิกจ่ายเงินเดือน เงินปี ป่าเหินจ่านาญ เงินประจำตำแหน่ง เงินเพิ่ม และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๕๐ ฉะนั้น การที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓ มิได้หักเงินป่าเหินของนาย [REDACTED] จึงไม่ถือว่าเป็นการกระทำที่ขัดต่อกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ ส่วนคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้เงินจำนวน ๑๑๑,๕๘๓ บาท นั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เองที่เป็นผู้ก่อหนี้ผูกพันในหนี้ค้ำประกันจึงต้องรับผิดชอบร่วมกับลูกหนี้ในฐานะลูกหนี้ร่วมตามสัญญาค้ำประกันของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงฟ้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้เงินจำนวนดังกล่าวไม่ได้ และความเดือดร้อนเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้างนั้นก็มิได้เกิดจากการกระทำหรืองดเว้นการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครอง ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อยอมรับแล้วว่าได้รับชำระหนี้จากผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้ค้ำประกัน โดยมีการผ่อนชำระหนี้เป็นงวดๆ รายเดือน ถึงแม้ว่าผู้กู้หรือผู้ค้ำประกันไม่ยอมชำระหนี้ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ก็สามารถฟ้องบังคับหนี้ตามสัญญาให้ผู้กู้หรือผู้ค้ำประกันชำระหนี้ให้แก่ตนได้อยู่แล้วตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังนั้น จึงไม่อาจถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย จึงไม่มีสิทธิเข้ามาเป็นคู่ความเพื่อฟ้องคดีต่อศาลปกครองได้เช่นกัน

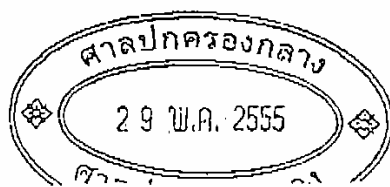
ศาลออกนั่งพิจารณาคดีเมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๕ โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดีประกอบแล้ว

ศาลได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และนาย [REDACTED] ได้ทำหนังสือสัญญาค้ำประกันเงินกู้สามัญ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๐ กับผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อเป็นการค้ำประกันเงินกู้ของนาย [REDACTED] ลูกจ้างประจำ ตำแหน่งนักการภารโรง โรงเรียน [REDACTED] สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓ ตามสัญญาเงินกู้สามัญ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๐ ที่ได้กู้จากผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นเงินจำนวน ๓๑๐,๐๐๐ บาท ต่อมา นาย [REDACTED] ได้ทำหนังสือขอลาออกจากราชการเพื่อไปประกอบอาชีพอื่น โรงเรียน [REDACTED] จึงมีคำสั่ง ที่ ๘๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๑ อนุญาตให้นาย [REDACTED] ลาออกจาก

ราชการและให้ได้รับบำเหน็จตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๑๙ เป็นเงิน ๑๑๑,๘๘๓ บาท ตั้งแต่วันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีหนังสือ ที่ สอ.สศ. ๘๑๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๑ ถึงผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต ๓ แจ้งว่านาย [redacted] เป็นสมาชิกของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้ลาออกจาก ราชการแต่ยังมีหนี้ผูกพันกับผู้ฟ้องคดีที่ ๒ โดยมีหนี้เงินเฉพาะเงินต้นไม่รวมดอกเบี้ย เป็นเงิน ๒๘๕,๒๐๐ บาท จึงขอความร่วมมือให้แจ้งให้ทราบเมื่อนาย [redacted] หรือผู้รับมอบ ฉันทะมารับเงินบำเหน็จหรือเงินอื่นใดที่พึงได้รับจากทางราชการเพื่อผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จะได้ส่ง เจ้าหน้าที่ไปทำการติดต่อขอหักเงินชำระหนี้ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ต่อไป พร้อมทั้งได้แนบหนังสือ ยินยอมให้ส่วนราชการหักเงินชำระหนี้บุคคลที่สาม (สหกรณ์) ของนาย [redacted] ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๐ ไปพร้อมหนังสือดังกล่าวด้วย แต่ต่อมาเจ้าหน้าที่สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓ อ้างว่าได้รับแจ้งทางโทรศัพท์จากนาย [redacted] ว่า จะขอรับเงิน บำเหน็จลูกจ้างเพื่อชำระหนี้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ด้วยตนเอง เจ้าหน้าที่จึงได้จ่ายเงินบำเหน็จดังกล่าว ให้แก่นาย [redacted] ไปโดยมิได้มีการหักหนี้ของนาย [redacted] ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีหนังสือแจ้งให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓ หักเงินเดือนของ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้ค้ำประกันเพื่อรับผิดชอบหนี้เงินกู้ของนาย [redacted] จำนวน ๒๓๔,๑๙๗.๕๕ บาท โดยได้เริ่มดำเนินการหักเงินเดือนของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ตั้งแต่เดือนกันยายน ๒๕๕๑ เป็นต้นมา จนถึงปัจจุบัน ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ปฏิบัติตามหนังสือขอความร่วมมือ ของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเงินบำเหน็จลูกจ้างให้แก่นาย [redacted] เป็นการฝ่าฝืนข้อ ๓๐ วรรคหนึ่ง ของระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จบำนาญ เงินประจำตำแหน่ง เงินเพิ่ม และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๕๐ เป็นเหตุให้ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้รับชำระหนี้จากนาย [redacted] ตามจำนวนบำเหน็จลูกจ้างที่นาย [redacted] จะได้รับ และทำให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับความเสียหายเนื่องจากต้องชำระหนี้แทนนาย [redacted] ในฐานะ ผู้ค้ำประกันเป็นเงิน ๒๓๔,๑๙๗.๕๕ บาท ทั้งที่หากมีการหักหนี้ที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับจาก เงินบำเหน็จลูกจ้างของนาย [redacted] จะคงเหลือหนี้ที่ต้องชำระเพียง ๑๒๒,๓๑๔.๕๕ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลเมื่อวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๑ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ เงินพร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำฟ้อง

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัย ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ศาลปกครองกลางมีอำนาจรับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีนี้ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้างว่า การที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓ ไม่ได้ดำเนินการหักเงินชำระหนี้ของนาย [REDACTED] ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ทำให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้ค้ำประกันได้รับความเสียหาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้เงินจำนวน ๑๑๑,๘๘๓ บาท พร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ และศาลปกครองมีอำนาจกำหนดค่าบังคับให้ได้ตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มิได้อุทธรณ์เมื่อสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓ ได้ดำเนินการหักเงินเดือน ณ ที่จ่ายของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อชำระหนี้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และความเดือดร้อนเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้างมิได้เกิดจากการกระทำหรืองดเว้นการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว นั้น เห็นว่า คดีนี้ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้แย้งว่าการที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓ มิได้หักเงินบำเหน็จของนาย [REDACTED] ไว้ตามที่นาย [REDACTED] ได้มีหนังสือยินยอมเป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มิใช่โต้แย้งเรื่องการหักเงินเดือน ณ ที่จ่ายของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ แต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ต้องอุทธรณ์ก่อนนำคดีมาฟ้อง และการที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓ ไม่หักบำเหน็จของนาย [REDACTED] ใช้หนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ตามข้อ ๓๐ ของระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จบำนาญ เงินประจำตำแหน่ง เงินเพิ่ม และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๕๐ มีผลทำให้หนี้คงเหลือที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ต้องรับผิดชอบต่อผู้ฟ้องคดีที่ ๒ มีจำนวนที่สูงขึ้น ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑ นำคดีมาฟ้องต่อศาลเมื่อวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๑ จึงเป็นการยื่นฟ้องคดีภายในระยะเวลาหนึ่งปี

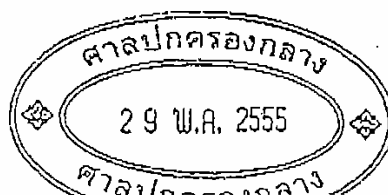

๑๕

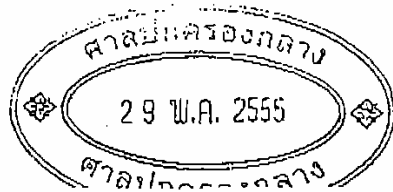
นับวันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ศาลปกครองกลางจึงมีอำนาจรับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาได้ ดังนั้น ข้อกล่าวอ้างของผู้ถูกฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้อุทธรณ์ก่อนนำคดีมาฟ้องและไม่ใช่ผู้เสียหายที่จะมีสิทธิฟ้องคดีนี้ จึงไม่อาจรับฟังได้

ประเด็นที่สอง การที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีไม่หักเงินบำเหน็จของ นาย [REDACTED] เพื่อชำระหนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑ หรือไม่ หากเป็นการกระทำละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ หรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จบำนาญ เงินประจำตำแหน่ง เงินเพิ่ม และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกาการจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จบำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๓๕ และมาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการการจ่ายประจำตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๔ และข้อ ๓๕ ของระเบียบการเบิกจ่ายเงินจากคลัง พ.ศ. ๒๕๒๐ ที่ได้กำหนดให้การเบิกจ่ายเงินเดือน เงินปี และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน เป็นไปตามระเบียบปฏิบัติที่กระทรวงการคลังกำหนด โดยข้อ ๓๐ วรรคหนึ่งของระเบียบกระทรวงการคลังดังกล่าวกำหนดว่า การจ่ายเงิน มิให้ส่วนราชการผู้เบิกหักเงินไว้เพื่อการใด ๆ เว้นแต่จะมีหนังสือยินยอมจากข้าราชการ หรือผู้มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญ เพื่อชำระหนี้ให้แก่สหกรณ์ที่จัดตั้งโดยส่วนราชการ และคำสั่งยุติการต่าง ๆ ตามระเบียบว่าด้วยการจัดสวัสดิการภายในส่วนราชการ หรือชำระตามข้อผูกพันกับทางราชการเท่านั้น และวรรคสาม กำหนดว่า หนังสือให้ความยินยอมให้หักเงินและจัดลำดับการหักเงิน ให้มีผลผูกพันตลอดไป จนกว่าจะชำระหนี้เสร็จสิ้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่า นาย [REDACTED] ได้ทำสัญญากู้เงินสามัญ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๐ กับผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จำนวน ๓,๑๐,๐๐๐ บาท โดยมีผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้ค้ำประกันตามหนังสือสัญญาค้ำประกันเงินกู้สามัญ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๐ และนาย [REDACTED] ได้ทำหนังสือยินยอมให้ส่วนราชการหักเงินชำระหนี้บุคคลที่สาม (สหกรณ์) ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๐ ถึงผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร

เขต ๓ แจ้งยินยอมให้ส่วนราชการที่มีหน้าที่จ่ายเงินเดือน ค่าจ้าง บำเหน็จ บำนาญ บำเหน็จตกทอด หรือเงินอื่นที่ได้รับจากส่วนราชการหักเงินดังกล่าวตามจำนวนที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้แจ้งเพื่อส่งชำระหนี้ ชำระค่าหุ้น หรือเงินอื่นใดที่นาย [redacted] มีหน้าที่ต้องชำระแล้วแต่กรณีให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ แทนนาย [redacted] ได้ทุกประการ ต่อมานาย [redacted] ได้ลาออกจากราชการและได้รับบำเหน็จตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้าง พ.ศ. ๒๕๑๙ เป็นเงินจำนวน ๑๑๑,๘๘๓ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีหนังสือ ที่ สอ.สศ. ๔๑๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๑ ขอความร่วมมือไปยังผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓ ในการแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ทราบเมื่อนาย [redacted] หรือผู้รับมอบฉันทะมารับเงินบำเหน็จหรือเงินอื่นใดที่พึงได้รับจากทางราชการเพื่อผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จะได้ส่งเจ้าหน้าที่ไปทำการติดต่อขอหักเงินชำระหนี้ของนาย [redacted] ที่ยังคงค้างให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ต่อไป แต่ปรากฏว่า เมื่อนาย [redacted] มาขอรับเงินบำเหน็จ เจ้าหน้าที่ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓ กลับมิได้หักเงินบำเหน็จดังกล่าวเพื่อชำระหนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ โดยอ้างว่านาย [redacted] โทรศัพท์มาแจ้งว่าจะขอชำระหนี้กับผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ด้วยตัวเอง อีกทั้งในเรื่องการทำหนังสือยินยอมให้ส่วนราชการหักเงินฯ ของนาย [redacted] นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างว่าไม่ได้รับทราบเรื่องแต่อย่างใด เห็นว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ สอ.สศ. ๔๑๐/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๑ แจ้งการลาออกของนาย [redacted] ไปให้ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๓ ทราบ โดยได้แนบหนังสือยินยอมให้ส่วนราชการหักเงินฯ ของนาย [redacted] ไปด้วย กรณีจึงต้องถือว่าเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีได้รับทราบหนังสือยินยอมให้ส่วนราชการหักเงินฯ ดังกล่าวแล้ว และมีหน้าที่ตามกฎหมายที่จะต้องดำเนินการตามข้อ ๓๐ ของระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินเดือนรายปี บำเหน็จบำนาญ เงินประจำตำแหน่ง เงินเพิ่ม และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๕๐ โดยหักเงินเพื่อชำระหนี้ให้กับผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ตามเจตนาที่นาย [redacted] ได้ทำไว้และมีผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เข้ารับเอาเจตนาดังกล่าวแล้ว การที่นาย [redacted] โทรศัพท์มาแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีว่าจะรับเงินบำเหน็จไปชำระหนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ด้วยตนเอง ไม่อาจถือได้ว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงเจตนาของนาย [redacted] แต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ ดังนั้น การที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีมิได้หักเงินบำเหน็จของนาย [redacted] ชำระหนี้ให้กับผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืน

ข้อ ๓๐ ของระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จบำนาญ เงินประจำตำแหน่ง เงินเพิ่ม และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๕๐ อันเป็นการละเลย ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับความเสียหายจากการที่ต้อง ถูกหักเงินเดือนเพื่อชำระหนี้ให้กับผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้ค้ำประกันเงินกู้ที่นาย ████████ ได้กู้ไปจาก ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จำนวน ๓๑๐,๐๐๐ บาท และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับความเสียหายไม่ได้รับชำระเงินกู้ จากนาย ████████ จำนวน ๑๑๑,๘๘๓ บาท การกระทำของเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีจึงเป็นการ กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้งสอง และเมื่อคดีนี้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้เงิน จำนวน ๑๑๑,๘๘๓ บาท แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้เสียหายจากการที่ไม่ได้ชำระหนี้เงินกู้ จำนวนดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องชดใช้ค่าเสียหายจำนวน ๑๑๑,๘๘๓ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ที่ ๒ ตามที่ขอมา

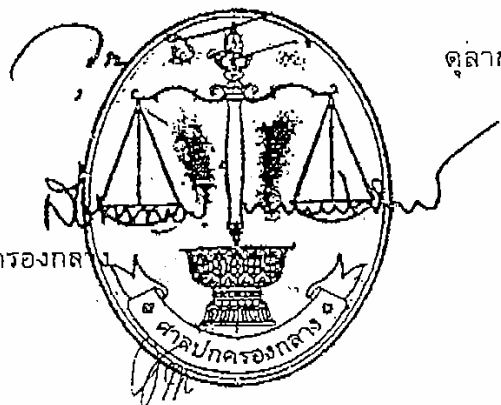
สำหรับดอกเบี้ย เมื่อศาลวินิจฉัยแล้วว่า การกระทำของเจ้าหน้าที่ของ ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้งสอง กรณีจึงต้องถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีผิดนัด ตั้งแต่วันที่ทำการละเมิด ซึ่งมีผลให้ผู้ถูกฟ้องคดีต้องชดใช้ดอกเบี้ยผิดนัดในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ นับแต่วันทำการละเมิด ทั้งนี้ ตามมาตรา ๒๐๖ และมาตรา ๒๒๔ แห่งประมวล กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ อย่างไรก็ตาม คดีนี้ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองประสงค์จะเรียกดอกเบี้ย ในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จึงกำหนดให้ตามที่ขอ

พิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงินจำนวน ๑๑๑,๘๘๓ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของจำนวนเงินดังกล่าว นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีจะชำระเสร็จ และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมด ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑

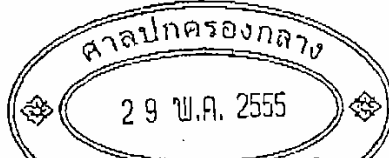
นายวุฒิชัย แสงสำราญ
ตุลาการศาลปกครองกลาง

นางสิริกาญจน์ พานพิทักษ์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองกลาง

นายชาวิชวัฒน์ ศรีแก้ว
ตุลาการศาลปกครองกลาง

ตุลาการเจ้าของสำนวน

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายสะเทือน ชูสกุล